

[Glistrup]

hr. Jens Peter Jensen forlystede sig med. Dertil er svaret ganske enkelt: strafudmålingen her skal som alle andre steder, hvor der er tale om alvorlige forbrydelser mod folks helbred, være så streng, at der så at sige ikke forekommer den slags forbrydelser. Og dermed er det klaret. Så bliver der heller ikke 700 at anbringe, for meningen er, at straffen skal være så afskrækkende, at man når frem til, at folk får den fornødne indsprøjtning af mod til at stemme imod dem, der ud fra forskruede kineseropfattelser vil sørge for at lægge et hospitals funktioner øde.

En anden, knap så retslærd bemærkning fra den samme minister gik ud på noget med nogle løse bemærkninger i kantineerne eller, sekunderet af hr. Bolvig, hvis man nu skriver nogle avisartikler, hvor mange VSere kommer så i fængsel. Hr. Bolvig svarede 100 pct., og det var da dejligt. Men hr. Bolvig får nok ikke ret i det, for det er således, at der simpelt hen ikke i de udtryk er spor andet end, at man får anvendt dansk rets almindelige medvirkningsbegreb fra borgerlig straffelovs § 23, og andet og mere ligger der ikke i det. Fordi jeg i en avisartikel skriver, at jeg synes, disse folk fra gammelparterne skal kvæles og skydes og hamres ned alle sammen, som hr. Arne Melchior var inde på, kommer jeg ikke i fængsel af den grund, og derfor er det således, at der ikke er nogen særlige problemer i det, som arbejdsministeren her ville gøre til et problem.

Så meget med hensyn til det, som jo er lovforslagets hovedregel, det sundhedspolitiske sigte, § 1. Så var der også nogle bemærkninger med hensyn til § 2 og § 3. Arbejdsministeren med hans hang til overdrivelser, når han ser fremskridtsforslag, gik så vidt, at han sagde, at vi fjerner alt, hvad der hedder frie, normale overenskomstforhandlinger. Nej, det gør vi ikke. Man må ganske frit forhandle overenskomst, fuldstændig som man vil, men man må bare gøre sig klart, at når man har et system med overenskomster, må man også have at vide, hvad der skal ske i de tilfælde, hvor man ikke kan blive enige. Og da er det jo således, at den nuværende arbejdsret har det fra England for 150 år siden udviklede system med, at så går man i strejke, og det var jo også noget, som hr. Arne Melchior med rette påpegede, at man nok kunne diskutere, hvordan placeringen af det skulle være i nutidens samfund. Men det er i og for

sig slet ikke den debat, der lægges op til med forslaget, og derfor var den del af hr. Arne Melchiors afvisning af forslaget ikke særlig velbegrunder. Det, som der er tale om her, er, at her kan vi ikke bruge strejken, og så må man anvise noget andet. Og da undrede hr. Jens Peter Jensen og fru Grethe Fenger Møller sig over, at vi fra fremskridtspartiets side mente, at når man skulle finde en anden løsning, skulle det være de almindelige domstole, der skulle være løsningen. Men hvis man havde læst bemærkningerne om det punkt, ville man have set, at vi ikke har fantasi nok til at finde nogen anden mulighed, og det er derfor, vi har fundet tilbage til de almindelige domstole som de mindst dårlige, og de har i hvert tilfælde rigeligt med tid inden for de områder til, at de virkelig grundigt kan få behandlet de ting, der er tale om. Og det er jo noget af det allervigtigste i situationer af denne art, at man giver sig vældig god tid til at lytte til argumenterne for og imod, sådan at man i hvert fald kan give det indtryk af, at det er en viis og klog afgørelse, som man til syvende og sidst når frem til, når man altså får fastslået, at den og den hospitalsportør kan opnå en timelønsforhøjelse på 4 kr. 50 øre og ikke de 8 kr. 40 øre, som han selv havde påstået, eller hvad der nu kan være tale om.

En af de mere arbejdsmarkedstekniske ting, som har været draget ind i debatten, er, at forslaget overhovedet ikke sonder imellem, om der er tale om vildstrejker eller overenskomstmæssigt varslede strejker. Og det er med velberåd hu, for det hænger netop sammen med det, som dette forslag går ud på, nemlig at sikre, betrygge og befæste, at mennesker, der er patienter på sygehuse, eller som bor på plejehjem, på dette område kan føle sig aldeles trygge. Og risikoen for, at man kommer til at dø, fordi hospitalet eller plejehjemmet ikke fungerer, er jo præcis den samme, hvad enten der er tale om en overenskomstmæssigt varslet strejke, eller der er tale om noget, der sker på basis af et fagligt møde. Derfor er det hele vejen og konsekvent et sundhedspolitisk forslag, vi her behandler.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Hvis det er rigtigt, at jeg har en svaghed for overdrivelser i forbindelse med fremskridtsforslag, så må man nok sige, at partiet